Dzungle Thajska (cast 1.)

PoslednÃ¡ Ãºprava Tuesday, 26 February 2008

Koncom novembra 2005 som sa s otcom vybral na dobrodruznu dovolenku do Thajska. Uz dlhe roky nam ta Azia vrtala v hlave, tak napokon sme sa tam predsalen vybrali. Nezabudnutelne zazitky sa mi odvtedy vynaraju z mysle kazdou chvilou. Celkovy dojem - Tu sa musim este vratit!

Koniec novembra, cerstvy sneh napadany za dverami domu, 4 hodiny rano, mrzne az klby vrzgaju. Rodina Perhacovie sa berie na dovolenku. Teda len dvaja - Peter a Peter. Ja a otec. Zababuseni v zimno-jesennych veciach, vystupime v Mnichove na letisku, pozerame, Terminal 1, Terminal 2, milion chodbiciek, milion prepaziek, dva miliony informacnych tabuli. Komu to ma pomoct? Nasli sme napokon svojho cloviecika, obdrzali letenky a nedockavo sedeli pri presklennej stene.

Hlavou viria kadejake myslienky, rozlucka s priatelkou, rodinou, atd... radost z nepoznaneho dobrodruzstva vo vzdialenej krajine... Problem lucenia sa riesi sam, nastupenim do lietadla. Radost z dobrodruzstva sa naplna sama, vystupenim z lietadla.

Uz spoza okienka klimatizovaneho airbusu sme mohli spozorovat, ako velmi sme sa mylili, ked sme sa domnievali, ze sme obleceni tak akurat spravne. Horuci vzduch sa chvel, ludkovia pobehovali v krataskoch a sandalikoch, (priamo vedla pristavacej drahy hraju golf, ihrisko nicim neoddelene od drahy). Vystupili sme, ovial nas teplejsi vzduch. Opustili sme budovu letiska, ovalil nas vlhky, hutny, horuci vzduch. Po par metroch som uz spoteny sedel na lavicke pri vlakovom nastupisti a rychlo-rychlo vyzuval topanky, daval dole ponozky, nastrkoval sandale. Nohavice sa mi za sortky pred vsetkymi takto na verejnosti menit nechcelo, tak som len potichu trpel.

Po hodinovej ceste v spinavom vagone tretej triedy (sprvu je vsetko pre cudzinca take spinave... potom si zvykne) sme sa vylodili na hlavnej stanici v Bangkoku. Thajske kralovstvo, o ktorom som dovtedy netusil, ze kralovstvom je, disponuje mnozstvom portretov krala a kralovnej, vyzobrazenych v roznych etapach ich zivota. Thajsky kral, casto zachyteny s fotoaparatom na krku (malo by vypovedat nieco o jeho nadseni pre fotografiu a spoznavanie vlastnej krajiny), je taky nizky zlty muzicek so smiesnymi usami, naozaj polutovania hodny vyzor pre cloveka v takom postaveni. Avsak zo vsetkych portretov povesanych naozaj vsade po krajine, vykuuka tak mierumilovne a priatelsky.

Vlakova stanica (velka skoda, ze som si neodfotil) je ciro-cisto na anglicky sposob. Presne taku stanicu mame aj tu, v Brightone. Nie je to stanica, cez ktoru by vlaky prechadzali, ale je to slepa ulica, vsetky vlaky v nej nachadzaju konecnu zastavku. Velky hangar, z jednej strany otvoreny pre prijazd/odjazd vlakov, z druhej strany priechod do haly, kde sa pohybuje mnozstvo ludi a zhana zajazdy, listky na vlak, cokolvek ine v obchodikoch. Mnozstvo malych thajcov ryzuje Bahty z prichodzich turistov. Baht je mena v Thajsku a je velmi podobna korune. Prakticky, suvis medzi Sk a Bt je rovnaky ako medzi Kc a Sk. Jedna koruna slovenska je pre Thajcov tolko, co pre Slovaka koruna ceska. Zevraj ma Baht aj nejake dielcie jednotky, akoze haliere, len som ich nikdy nevidel, ani si neviem predstavit ich vyuzitie. (1 Baht = 100 satang)

Aj nas sa jednemu sikovnemu podarilo odchytit. Nedalo sa pred nimi ujst, kedze sme boli bledi ako riaditelia vapenky, to na nas bolo hned z vinkla badat, ze v krajine nie sme dlho. Zakupili sme si teda cestu na juh krajiny, do mesta Surat Thani, nocny spoj poschodovym autobusom s klimatizaciou (kamen urazu).

Vybrali sme sa vyplnit zvysny cas do centra mesta. Skusili sme si jazdu novovybudovanym metrom, popozerali sme si nadherny park zazracne umiestneny uprostred betonovej dzungle, skusili sme prve miestne speciality, no co dodat... azda len fotky.

VIAC A VIAC FOTIEK!